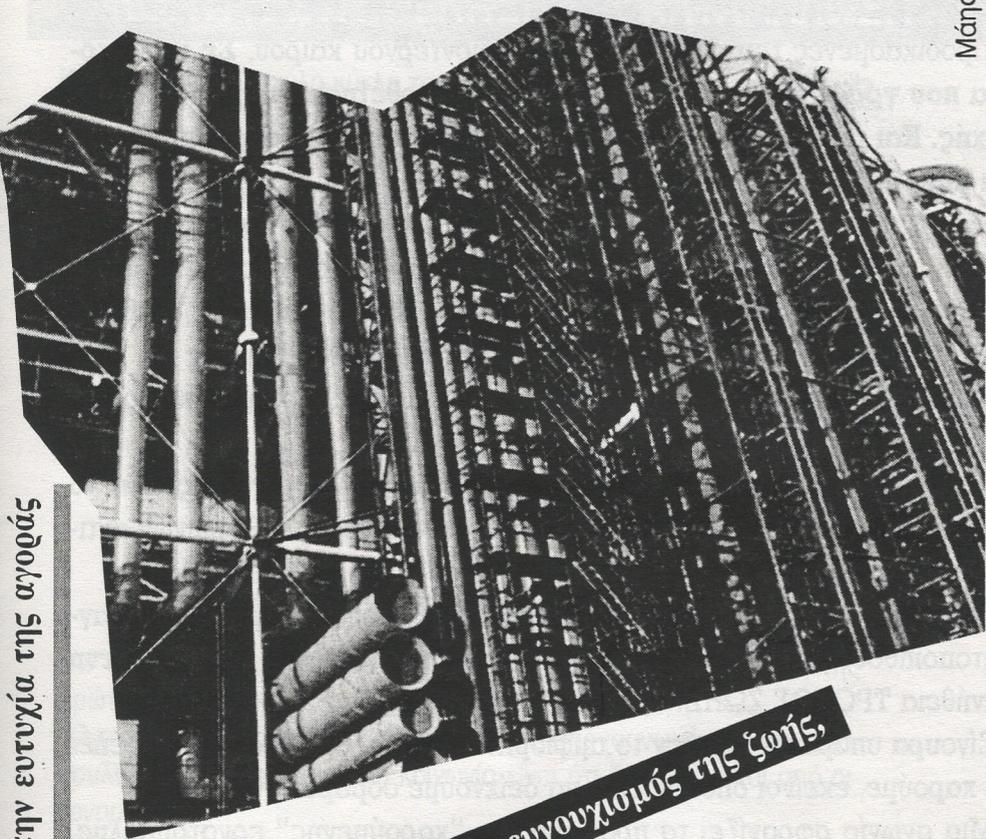

Η ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΑΥΣΗ
ΤΟ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

Μάρης 1997

αντικαθεστωτικοί ενάντια στην ευτυχία της αγοράς

Η επιβίωση είναι ο ευνουχισμός της ζωής,

η θρησκεία-πίστη που σε καταδικάζει

στη μονοτονία της καθημερινής συνήθειας,

δηλαδή στην κατανάλωση του εμπορεύματος.

Προδικασμένες ταυτότητες ανθρώπων μοντέρνου καιρού. Σε μια ιστορία που γράφεται δίχως την παραμικρή οριοθέτηση ατομικής συμμετοχής. Και το μόνο που απομένει είναι ένα γκρίζο ή μαύρο συναίσθημα μιας πόλης πλασμένης για εργάτες.

Νεκρή γιορτή άθλιας επικοινωνίας. Εκείνο που φαντάζει όμορφο, θλίβει με την ωμότητα του κενού του. Σε σένα, σε μένα, σε όλους. Άναρθρη κραυγή έγινε μια τυχαία απάντηση. Αντεστραμμένο το νόημα της αληθινής ζωής ψαχουλεύει στο ατελείωτο σκοτάδι για μια στιγμή λάμψης και εξαγνισμού. Και όπως όλα γυρίζουν, γυρίζουμε και το τελικό συναίσθημα της ζαλάδας καλύπτει την πώση.

Εκείνη που προορισμό της έχει το ανεπαίσθητο τέλος της ζωής, πριν το θάνατο. Τη σιωπή όλων των αυθόρμητων κι ουσιαστικών ανθρώπινων αντιδράσεων. Όλοι αντέχουν μη φοβηθείτε.

Οι χώροι τους είναι οι αναμνήσεις μας. Εκεί όπου όλα πρέπει να πραγματοποιηθούν· εξαλείφεται η μοναδικότητα και γίνεται η επιβαλλόμενη συνήθεια ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ.

Σίγουρα υπάρχουν και δεν το αμφισβητεί κανείς. Οι χώροι όπου πρέπει να χαρούμε, εκείνοι όπου πρέπει να δείχνουμε σοβαροί.

Μια αγωνία σφραγίζει τα πρόσωπα της "χαρούμενης" εργατούπολης. Και η επιδίωξη υποκατάστατων συναισθήματος και προσωπικότητας έχει γίνει προ πολλού πρόταση ζωής. Η έκφραση έφτασε να είναι ετεροκαθορισμένη.

Οι δημιουργοί της κατασκευασμένης ζωής θα συνεχίσουν να προσφέρουν το άλλοθι μιας διασκέδασης και χαράς, που μόνο οι ανόητοι αποδέκτες τους αντιλαμβάνονται. Το ζήτημα είναι πως ό,τι λείπει πραγματικά από τον άνθρωπο προσπαθεί να το αντικαταστήσει με οποιοδήποτε ανούσιο τρόπο.

Η ΘΕΛΗΣΗ ΓΙΑ ΖΩΗ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΓΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

Κινούμαστε στο φαύλο κύκλο της καθημερινότητας, όπου η οικονομία είναι για το εμπόρευμα ό,τι και το νερό για τα ψάρια.

Η οικονομική λογική κυριαρχεί στις ανθρώπινες σχέσεις. Μέσα από αυτή το μόνο που κερδίζει είναι το εμπόρευμα. Ό,τι δε φέρνει κέρδος πρέπει να καταστραφεί.

Η οργάνωση της επιβίωσης χρησιμοποιεί τα οικονομικά μεγέθη της παραγωγικότητας και της αποδοτικότητας για να μας υποτάξει περισσότερο στο νόμο της αξίας.

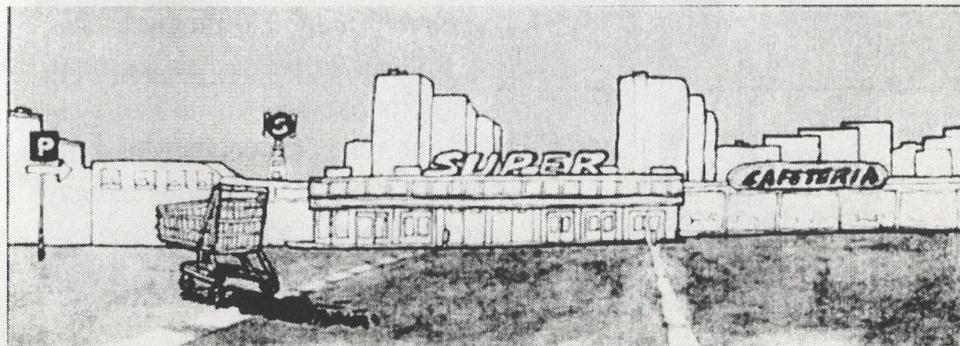
Το να είσαι αποδοτικός, παραγωγικός, χρήσιμος σημαίνει ότι είσαι χρήσιμος για τον κόσμο των ψευδαισθήσεων. Οι ρόλοι μας απαιτούν να θυσιάζουμε το ζωντανό με αντάλλαγμα το νεκρό.

Πρώτα αρχίζεις με τη θέαση του εμπορεύματος. Μετά κάνεις τα πάντα για τη ψεύτικη ευτυχία της κατανάλωσής του.

Αν η ζωή μετατράπηκε σε επιβίωση, αυτό έγινε γιατί η άρνηση της πρώτης ταυτίστηκε με τη διεκδίκηση της δεύτερης.

Ό,τι χειρότερο συμβαίνει σήμερα στους αποχαυνωμένους και υποδουλωμένους στη θεαματική κοινωνία είναι ότι διακατέχονται από οικονομισμό.

Ειδικά η διεκδίκηση της επιβίωσης, δηλαδή η αφθονία μέσα στο εμπόρευμα, είναι ο παρατεταμένος θάνατος, μια αυτοκτονία σε αργή κίνηση.

Ο ζωντανός θάνατος στην κοινωνία του θεάματος είναι να διαμορφώνεις εσένα με τα μάτια των άλλων.

Όταν η αλήθεια στη ζωή μας είναι νεκροζώντανη... Όταν η αλήθεια είναι η μερική σαπίλα...

... τότε οι αυθεντικές στιγμές στη ζωή μας κατακερματίζονται από ρόλους... προκαθορισμένες συμπεριφορές από το life style της εποχής, την οικογένεια, το σχολείο, την κοινωνία του θεάματος: τα υπολείματα του εγώ, είναι η μερική σαπίλα κάποιου ρόλου. Ο θεατρισιμός της ζωής, είναι η αντανάκλαση του αυθεντικού μέσα από το φαινομενικό, δηλ. μέσα από κάποιο ρόλο. Τον ρόλο ... του καταναλωτή... της καταναλώτριας... του γιου... της κόρης... του τυπά... της τύπισας.....στην κοινωνία των ρόλων.

Φορώντας τόσα προσωπεία, τι μένει από εμάς;

Τα συντρίμια μιας ύπαρξης που ή με απλή ηθοποιεία θα ζήσει στο ψέμμα και θα πεθάνει σα λάθος ή θα ανταποκριθεί στη ζωή, εξαλείφοντας τους ρόλους, το ψέμμα, το φαινομενικό, μαζί με κάθε είδους καταπίεση, αντίφαση, κυριαρχία.